کوتاه دیپلماسی

ساخت‌وساز در پارچین ربطی به آژانس ندارد

● **ایرنا:** رضا نجفی، نماینده دائم ایران در آژانس بین‌المللی انرژی اتمی، تأکید کرد پارچین یک سایت نظامی متعارف است که ساخت‌وساز در آن امری طبیعی است و ربطی به آژانس ندارد. یوکیا آمانو، مدیرکل آژانس بین‌المللی انرژی اتمی، روز دوشنبه با تکرار موضع قبلی آژانس، گفته بود «ساخت‌وساز در پارچین بر بررسی‌های آژانس» تأثیر می‌گذارد. نماینده دائم ایران در آژانس، با بیان اینکه حتی در گزارش خود آژانس، آنجا که به اضافه‌شدن یک بخش کوچک به یک ساختمان در پارچین اشاره شده، در پانوشت متن (شماره ۸۰) آمده است که این ساختمان ربطی به آن ساختمان ادعاشده از سوی آژانس ندارد، گفت: بنابراین عجیب است آژانس بگوید اضافه‌شدن «یک بخش کوچک» به یک ساختمان بی‌ربط، به اصطلاح تحقیقات آژانس را تحت‌تأثیر قرار دهد.

رایزنی ایران و روسیه درباره تحولات یمن و سوریه

● **ایرنا:** میخاییل باگدانف، نماینده رئیس‌جمهور روسیه در امور خاورمیانه و حسین امیرعبداللهیان، معاون وزیر خارجه ایران درباره تحولات منطقه گفت‌وگو کردند. دو طرف در این تماس تلفنی بر ضرورت تحقق راه‌حل‌های سیاسی برای بحران سوریه و یمن، مطابق با حقوق بین‌الملل و مفاد منشور سازمان ملل، تأکید کردند. تهران ۱۴ مرداد نیز میزبان نشستی با حضور باگدانف و ولید معلم، وزیر خارجه سوریه بود. اکنون ایران و روسیه و سازمان ملل، با طرح‌های متفاوتی درباره سوریه، تلاش می‌کنند بحران کهنه این کشور را حل کنند.

سفارت ایران در صنعا همچنان فعال است

● **فارس:** مرضیه افخم، سخنگوی وزارت خارجه ایران درباره برخی خبرسازی‌ها مبنی بر تعطیلی سفارت ایران در یمن، گفت: «فعالیت سفارت ایران در صنعا طبق روال عادی ادامه دارد و سیدحسین نیکنام، سفیر ایران در یمن هم برای استفاده از مرخصی سالانه، روز گذشته به کشور مراجعت کرده است». افخم همچنین اخبار منتشره را در برخی رسانه‌های عربی، مبنی بر نقش سفارت ایران در یمن به عنوان اتاق فکر و عملیات گروه‌های یمنی، تکذیب کرد و هدف آن را تحریف و تضعیف نقش مردم یمن در مبارزه با متجاوزان خارجی، تروریست‌ها و گروه‌های تکفیری دانست. روز گذشته رئیس جمهور مستعفی یمن، مدعی شده بود سفارت ایران در یمن را تعطیل خواهد کرد.

ادامه از صفحه ۲

زشت مگو، نوبت خاموشی است

جمله پایانی روزنامه کیهان با واکنش امیر محبیان مواجه شد. او در گفت‌وگو با خبرگزاری آریا با اشاره به روزنامه کیهان گفت: «چه اشکالی دارد که یک رسانه درباره دیگری نقد داشته باشد. درباره اصل نقدکردن اشکالی نمی‌بینم. لابد آن که نقد می‌کند باید آمادگی لازم برای نقدشدن در زمان دیگر را هم داشته باشد». محبیان در ادامه سخنان خود با اشاره به سابقه روزنامه کیهان افزود: «اینکه خبری غیر مرتبط یا مرتبط را بهانه حمله قرار دهند، چیز جدیدی نیست؛ اما این نکات هر کدام بحث خود را دارد؛ مثلا شبه‌اصولگرا اصطلاح بسیار جالبی است. مثل اینکه کسی محکی در اختیار دارد و درصد خلوص تعیین می کند. یعنی نوعی صرافی سیاسی که می‌گوید این نیم‌اصولگراست یا ربع‌اصولگراست و امثال این. لازمه این نگرش آن‌است که فردی یا اشراف ذهنی و عملی کامل که لازمه الوهیت یا ولایت الهی است داشته باشد که فکر نمی‌کنم کیهانیان چنین ادعایی داشته باشند. مورد دیگر آن است که فردی وکالتی از خداوند یا اولیا داشته باشد؛ من وکالت‌نامه‌ای از کیهانیان در این باب ندیده‌ام. دیگر آن است که فرد قضاوت‌کننده در مقام قضا قرارداشته باشد که لازمه آن رعایت اصول قضا من‌جمله احاطه علمی و عدالت است. قضاوت جایگاه دشواری است که فکر نمی‌کنم حکمی دراین‌باره برای کیهان صادر شده باشد. پس می‌ماند یک حکم مبتنی بر تحلیل سیاسی که من در پس این صفات هیچ تحلیلی ندیده‌ام». این فعال سیاسی اصولگرا سخنان خود خطاب به کیهان‌نشینان را با شعری از نظامی به پایان رسانده است:

بد مشنو، وقت گران‌گوشی است/ زشت مگو، نوبت خاموشی است

چند نویسی، قلم آهسته دار/ بر تو نویسند، زبان بسته دار

آب‌صفت هر چه شنیدی بشوی/ آینه‌سان هر چه ببینی مگوی...

بعیدی‌نژاد در گفت‌وگو با «شرق» تشریح کرد

پاسخ به ۱۰۰ ایراد جلیلی

عکس: ایسنا

شرق- زینب اسماعیلی: هشت جلسه و بیش از ۱۰ چالش و اصطکاک؛ این روایت جلسات کمیسیون برجام است. کمیسیونی با ۱۵ عضو که قرار بود برآیند فراجناحی و کارشناسی مجلس به توافق هسته‌ای باشد. اما اکنون علاوه بر پرسش و پاسخ‌های تکراری، اصطکاک و تنش جزء اعضای لاینفک این جلسات شده‌است. اصطکاک میان نمایندگان دلواپس و تیم مذاکره‌کننده هسته‌ای که گاه به برخورد لفظی هم می‌کشد.

روز گذشته دبیر شورای‌عالی امنیت ملی و رئیس سازمان انرژی اتمی ایران میهمان کمیسیون بودند. به گزارش ایرنا، علی شمخانی بر نگاه منصفانه به تلاش مذاکره‌کنندگان پیشین و کنونی تأکید کرد و گفت: «نباید تلاش گذشتگان را نیز نفی کرد و نفی تلاش دو تیم قبلی و فعلی، خطای بزرگی است». به روایت اینستاگرامی حمید رسایی، شمخانی حدود یک ربع بیشتر در کمیسیون سخن نگفت. او با اشاره به سخنان مقام معظم رهبری ابراز امیدواری کرد: «مجموعه مباحث مجلس و شورای‌عالی امنیت ملی، خروجی واحدی پیدا کند تا یک اجماع ملی برای عبور از این مرحله و آمادگی برای مقابله با اقدامات حریف و سدسازی در برابر نفوذ احتمالی صورت گیرد». صالحی، رئیس سازمان انرژی اتمی نیز توضیحات کلی درباره مسائل فنی ارائه کرد.

روز دوشنبه در همین کمیسیون، سعید جلیلی، رئیس سابق تیم مذاکره‌کننده مدعی شده که در توافق هسته‌ای از صد حق مسلم ایران، صرف‌نظر شده است. او افزوده بود که تیم مذاکره‌کننده فعلی، زمانی کار را دست گرفته که به مدد کار تیم پیشین، گروه ۱+۵ آماده لغو تحریم‌ها و پذیرش غنی‌سازی بود. علی‌اکبر ولایتی، مشاور بین‌الملل مقام معظم رهبری در واکنش به این اظهارنظر گفته: «این نظرات، نتیجه بررسی‌های خودشان است.» حمید بعیدی‌نژاد، مدیرکل سیاسی و بین‌الملل وزارت‌خارجه و عضو تیم مذاکره‌کننده در حاشیه نشستی در «خبرآنلاین» ، به پرسش‌های «شرق» در این مورد پاسخ داد.

کشاکش تا روزهای آخر ادامه داشت

آقای جلیلی گفته‌اند مذاکرات در زمانی شروع شد که طرف مقابل آماده لغو تحریم‌ها و پذیرش غنی‌سازی بود. آیا این اظهارات به واقعیت نزدیک است؟

یک اصل مهم که باید مد نظر قرار دهیم، این است که هر مذاکره‌ای چه در سطح دوجانبه یا چندجانبه سه مرحله را می‌گذراند: ۱- دوره گفت‌وگوها و بحث‌های کلی، که در آن طرف‌ها اصولا شرایط را بررسی می‌کنند تا ببینند آیا می‌توانند نقاط مشترکی را بیابند که مذاکره را آغاز کنند یا نه. ۲- مرحله پیش‌مذاکره، که وقتی است که دو طرف سعی می‌کنند جنبه‌ها و چارچوب‌های کلی تفاهماتی را که می‌خواهند انجام دهند، مشخص کنند و ۳- دوره مذاکره که به تعیین تمام جزئیات و دقایق تفاهم و همچنین تدوین تفاهم اختصاص دارد. از نقطه‌نظر کارشناسی، مذاکرات گذشته را باید به مثابه گفت‌وگوهایی دانست که به اولین مرحله اختصاص دارند؛ یعنی از نقطه‌نظر دقیق و فنی، حتی دو طرف وارد مرحله پیش‌مذاکره هم نشده بودند چه برسد به مرحله مذاکره. در آن زمان، دو طرف در خصوص نحوه حل موضوع هسته‌ای حتی به رهیافت واحدی هم نرسیده بودند که بر آن اساس بتوانند مرحله پیش‌مذاکره و بعد مذاکره را شروع کنند. بنابراین دوره گفت‌وگوهای پیشین با مذاکرات هسته‌ای این دو سال اصولا نمی‌توانند در یک گروه طبقه‌بندی شوند و به‌لحاظ ماهوی خیلی با هم فرق دارند.

همچنین از نقطه‌نظر جزئیات روند گفت‌وگوها و مذاکره، اگر دو سال مذاکره شبانه‌روزی، فشرده و بدون مترجم و بدون واسطه را از نظر کیفی و کمی، با مجموع روزهایی که در دوره قبلی به گفت‌وگو پرداخته می‌شد با هم مقایسه کنیم، فکر می‌کنم تفاوت نجومی وجود دارد. در دوره قبلی، مذاکره از طریق ترجمه انجام می‌شد، همچنین دوره‌ای مذاکراتی با فواصل طولانی برگزار می‌شد. من اینها را به‌عنوان انتقاد عرض نمی‌کنم، بلکه فقط به‌عنوان ویژگی هر دور از مذاکرات این دوره و گفت‌وگوهای آن دوره باید به آن توجه کنیم. پس اصولا گفت‌وگوهای آن دوره به سطح جزئیات و اصلا سطح مذاکره به معنای دقیق کلمه نرسید. البته نباید فراموش کنیم که باید مذاکرات هسته‌ای را به‌صورت یک مجموعه دید. در یک دوره‌ای کشور تصمیم گرفته بود به آن نحو برخورد کند و امروز به این نحو. ما بعد از دو سال مذاکره تا همین روزهای آخر هم در بحث لغو تحریم‌ها و حتی درخصوص حدودوثغور غنی‌سازی، کشاکش داشتیم. چرا مذاکرات در آن دوره زمانی که پیش‌بینی شده بود، تمام نشد؟ چون تا روزهای آخر هنوز درباره ابعاد غنی‌سازی و لغو تحریم‌ها و اینکه تمام تحریم‌های اقتصادی و بانکی باید یکجا برداشته شوند، مذاکره داشتیم. برای بنده به‌عنوان یک کارشناس، خیلی تصورش سخت است که بتوانم قبول کنم در دور قبلی گفت‌وگوها که اصلا به مرحله مذاکره هم نرسیدیم و با توجه به آنکه مدت اختصاص‌یافته به مذاکرات در آن زمان در مقایسه با این دوره بسیار کوتاه بود، این امکان وجود داشت که بتوانیم به چنین تفاهمی دست پیدا کنیم.

وقتی مذاکره در دولت یازدهم شروع شد، ما در چه مرحله‌ای قرار داشتیم. در عمان و بعد ژنو، طرف مقابل، در چه سطحی راضی به مذاکره بود؟

در عمان، مهم‌ترین عنصری که آمریکایی‌ها به‌عنوان یک تغییر بنیادین سیاست قبلی (shift of policy) مطرح کردند، این بود که حاضریم برای اولین‌بار، غنی‌سازی اورانیوم را در ایران بپذیریم، ولی درباره حدود و ثغورش باید صحبت کنیم. با این اعلام بود که مذاکره اصلا شکل گرفت.

اما تیم مذاکره‌کننده پیشین می‌گوید که در آلمانی ۲ درباره لغو تحریم‌ها به نتیجه رسیده بودند؟

همان‌طور که همان مقطع در رسانه‌ها هم بازتاب پیدا کرد، براساس بیانیه پایانی خانم اشتون، آلمانی ۲ به عنوان پایانی بر مذاکرات تلقی شده بود؛ چون هیچ وجه مشترکی برای دو طرف پیدا نشد. اما اینجا مایلم توجه شما را به این نکته مهم جلب کنم که طرح مباحث مربوط به مقایسه شرایط حال و گذشته نباید به نحوی صورت گیرد که خدای‌ناکرده باعث ایجاد اختلاف و دودستگی بین نیروهای کشور و نهادهای کشور شود. الان در آمریکا، اوباما آن‌قدر رأی دارد که راحت بتواند رأی مخالف کنگره را وتو کند، ولی دولت اوباما الان به دنبال «فیلی‌باستر» است. در آن کشور نمی‌خواهند موضوع به اختلاف تبدیل شود، ما که همواره بحث هسته‌ای را یک موضوع ملی دانسته‌ایم، طبیعی است که به اولی باید وحدت و همبستگی همه نیروهای سیاسی کشور را به‌عنوان هدف مد نظر قرار دهیم. ما نباید کشور را دچار التهاب کنیم که تیم قبلی چگونه بود و تیم کنونی چگونه است. ما مناسب نمی‌دانیم سؤالات و موضوعات اختلاف‌برانگیز مطرح شوند و بین جریان‌های کشور اختلاف ایجاد شود. هر دوره مختصات خود را داشته است و بررسی هر دوران باید با درنظرگرفتن واقعیت‌های در صحنه، در همان دوره صورت گیرد.

رئیس تیم پیشین مذاکره‌کننده می‌گوید ایران در توافق هسته‌ای از حدود صد حق مسلم خود صرف‌نظر کرده‌است. نظرتان دراین‌باره چیست؟

اگر حقی وجود داشته باشد، هیچ نوشته‌ای نمی‌تواند آن را از بین ببرد. در حقوق بین‌الملل، حقی یا ذاتی است یا در یک معاهده بین‌المللی باید شناسایی شود. از این منظر، غنی‌سازی محل اختلاف است. ما آن را حق ذاتی خود می‌دانیم، ولی غربی‌ها چنین اعتقادی ندارند. یکی از بحث‌های اختلافی در ان‌پی‌تی، ماده چهار آن است که آیا به موجب آن حق غنی‌سازی به رسمیت شناخته می‌شود یا نه؟ ما گفته‌ایم اگر نباید غنی‌سازی ایران ادامه پیدا کند مذاکره نمی‌کنیم. با این فرض به مذاکره آمده‌ایم که شما این حق را به رسمیت بشناسید، اما در اینکه این حق غنی‌سازی است یا اجرای غنی‌سازی، بین ما و آنها اختلاف بود. بااین‌حال، در برجام و در تفاهمی سیاسی پذیرفتند که ایران غنی‌سازی را ادامه دهد و تمام حدود آن هم تعریف شده است. از یاد نبریم که اینها تاریخ کشور ماست. پرونده مذاکرات بسته نمی‌شود، ولی الان ضرورتی برای بازکردن بحث‌های اختلافی نمی‌بینیم. بحث هسته‌ای یک بحث ملی است. وقتی آمریکا نمی‌خواهد در کشورش این مسئله را اختلافی کند، ما چرا باید در کشور دچار اختلاف شویم. باید جبهه خود را همبسته‌تر و واحد کنیم. لازم است نشان دهیم بحث هسته‌ای فراتر از دولت‌هاست. امروز باید منتقد و موافق دست‌به‌دست هم بدهند تا از این مراحل حساس عبور کنیم. مناسب نمی‌دانیم با طرح موضوعات اختلافی، گسستگی ایجاد کنیم.

با توجه به اینکه طیفی معتقدند برجام باید حتما در مجلس تصویب شود، اگر توافق تصویب شود، چه اتفاقی رخ می‌دهد؟

سه گزینه در برخورد مجلس شورای اسلامی با برجام متصور است؛ در گزینه نخست، مجلس هیچ نقشی در برجام ندارد. در گزینه دوم آن را تصویب می‌کند و تصویب هم کامل‌ترین اقدامی است که مجلس شورای اسلامی می‌تواند انجام دهد. تیم مذاکره‌کننده از روز نخست به گزینه‌ای دیگر معتقد بود که حدوسط و واقع‌بینانه است و آن درگیرشدن کامل مجلس با برجام، مشارکت مؤثر در تأیید و اجرای آن، فهم کامل از توافق و آماده‌کردن شرایط برای اجرای آن است. تنها تفاوت این گزینه با گزینه‌های قبلی در وجه تصویب آن است. ما در این زمینه ملاحظات حقوقی و کارشناسی داریم.

این ملاحظات حقوقی و سیاسی چیست؟

در حقوق بین‌الملل، ملاک تشخیص سند بین‌المللی، اراده تبیین‌کننده سند است. از ابتدا برای مذاکره‌کنندگان هیچ تردیدی نبود که این سند، سندی سیاسی و واجد تعهدات داوطلبانه است. اراده کشورهای مذاکره‌کننده از روز نخست این بود که سند مذکور با ماهیت حقوقی اسناد بین‌المللی بسیار تفاوت خواهد داشت. ازاین‌رو، ضرورتی برای تصویب این سند در مجلس شورای اسلامی نیست. نگرانی ما این است که تعهدی سیاسی و داوطلبانه را برای خودمان الزام‌آور و تکلیف کنیم. ماهیت سند، سیاسی و داوطلبانه است؛ هیچ‌کس چیزی را برای خودش الزام‌آور نمی‌کند؛ البته اگر با الزام‌آورکردن برجام برای خودمان می‌توانستیم ماهیت آن را تغییر دهیم، یعنی کشورهای دیگر هم آن را در مجالس خود تصویب می‌کردند و به صورت سندی حقوقی درمی‌آوردند، بحث فرق می‌کرد؛ ولی با تصویب‌کردن ما، سند برای دیگران همچنان سیاسی خواهد بود، نه حقوقی.

به اعتقاد شما فرجام این جریان چه خواهد بود؟

اطمینان داریم با بحث‌هایی که بین تیم مذاکره‌کننده، نمایندگان مجلس و شخصیت‌های سیاسی و بانفوذ کشور در نهادهای مختلف صورت خواهد گرفت، در نهایت به این نتیجه خواهیم رسید که به تصویب برجام نیازی نیست. درعین‌حال اگر به این جمع‌بندی برسیم که باید تصویب شود و نهادهای رسمی کشور از این دیدگاه نیز حمایت کنند، ما هم به‌عنوان تیم مذاکره‌کننده و دولت با تصویب آن در مجلس موافقت خواهیم کرد. این اقدام را نه به اعتبار اینکه مخالفت با تصمیم مجلس برای تصویب برجام مشکل‌ساز است، بلکه به این دلیل که برای ما مجلس در رأس امور است و هر تصمیمی بگیرد قابل اجراست، انجام می‌دهیم اما تصویب برجام در مجلس ایران به این معنی نیست که سایر اعضای ۱+۵ به آن نگاهی دیگر داشته باشند؛ بلکه آنها به برجام نگاه سیاسی خواهند داشت.

دوباره اهانت کنید، جواب می‌دهم

جلسات کمیسیون برجام از چالش خالی نیست. در جلسه روز یکشنبه، که روز گذشته از شبکه خبر پخش شد، حمید رسایی و مهدی کوچک‌زاده، دو نماینده عضو جبهه پایداری، با عباس عراقچی دچار تنش شدند. پیش‌ازآن هم ابراهیم کارخانه‌ای جزء کسانی بود که با عراقچی وارد تنش شد. به گزارش «انتخاب»، در این جلسه رسایی خطاب به عراقچی گفت: «ما سیاسی هستیم، ما جناحی هستیم یا هر اسمی که روی ما می‌گذارید، اما رهبری به عنوان ناظر مطلع و منصف می‌گویند، قرار شد مذاکره کنید تا تحریم‌ها برداشته شود؛ اما تحریم‌ها برداشته نشده است. شما سوسنگرد را آزاد کرده‌اید؛ اما خرمشهر و آبادان را داده‌اید به آنها. تابه‌حال ثابت شده است هرچه آمریکایی‌ها گفته‌اند، راست بوده است. تا حالا ثابت شده آنها دولت راستگویانند».

عراقچی در پاسخ به رسایی گفت: «عجیب است که استناد شما به دولت آمریکاست، این دولت شش بار قصد داشت به ایران حمله کند؛ اما الان تحریم‌ها را بر خواهد داشت و غنی‌سازی ما را به رسمت می‌شناسد... شما که خود را با کنگره مقایسه می‌کنید، بروید ببینید آیا آنها به بندبند برجام گیر می‌دهند؟ آنها دائما به اوباما می‌گویند چرا متحدان‌مان را در منطقه به ایران فروخته‌اید؟»

پس از این موضوع، آقامحمدی، نماینده دیگر مجلس، اتهاماتی به ظریف و تیم هسته‌ای مطرح کرد و گفت: «دوستان وزارت خارجه‌ای به خاطر رفتار با آمریکایی‌ها، در کمیسیون به گونه‌ای دیگر سخن می‌گویند». عراقچی هم در پاسخ گفت: «آقای آقامحمدی، اگر دوباره اهانت کنید، من جواب می‌دهم».

قرار است عباس عراقچی، دوشنبه هفته آینده هم به کمیسیون ویژه برجام برود. به گزارش ایرنا، سه‌شنبه هفته آینده اعضای تیم اقتصادی دولت در کمیسیون برجام حضور خواهند داشت. «این افراد شامل دکتر نهاوندیان، رئیس‌دفتر رئیس‌جمهوری، ولی‌الله سیف، رئیس بانک مرکزی، علی طیب‌نیا، وزیر امور اقتصادی و دارایی و آقای همتی، مدیرعامل بانک ملی، هستند». علی‌اکبر ولایتی، سردار دهقان، وزیر دفاع و محمود علوی، وزیر اطلاعات، نیز میهمانان آینده این کمیسیون هستند. قرار است محمدجواد ظریف، وزیر امور خارجه، صبح یکشنبه آینده و بعدازظهر همان روز، سعید جلیلی، مذاکره‌کننده ارشد اسبق هسته‌ای ،در کمیسیون حضور داشته باشند.

روزنه

۴۱ سناتور حامی توافق «فیلی باستر» شدنی است

● **شرق:** «گری پیترز»، «ریچارد بلومنتال» و «ران وِیدن»، سه سناتور دموکرات کنگره، روز گذشته حمایت خود را از توافق هسته‌ای وین اعلام کردند. به‌این‌ترتیب، تعداد سناتورهای حامی «برجام» به ۴۱ نفر رسید و دولت اوباما می‌تواند به انجام «فیلی باستر» آنان امیدوار باشد، تا از طرح «قطع‌نامه عدم تصویب برجام» در سنای آمریکا، جلوگیری کنند. فیلی باستر در نظام قانون‌گذاری آمریکا به تلاش‌های سیستماتیک مخالفان اقلیت مجلس گفته می‌شود که با انجام روش‌هایی ازجمله سخنرانی‌های طولانی، مانع از ورود طرح اکثریت به مرحله تصمیم‌گیری نهایی می‌شود. قوانین آمریکا به یک سناتور یا تعدادی از آنها اجازه می‌دهد تا هر زمان که بخواهند درباره موضوعی سخن بگویند، مگر اینکه سه‌پنجم از سناتورها (۶۰ نفر) اعلام کنند خواهان رأی‌گیری هستند.

به گزارش تسنیم، با پایان تعطیلات تابستانی کنگره آمریکا، نمایندگان و سناتورها از دیروز بحث و بررسی درباره توافق را آغاز کردند. هری رید سناتور، دموکرات آمریکایی و رهبر اقلیت دموکرات در مجلس سنای این کشور، در جدیدترین اظهارنظر در مؤسسه صلح بین‌المللی کارنگی گفت: «توافق هسته‌ای ایران بازبینی در کنگره آمریکا را به سلامت پشت سر خواهد گذاشت».

رئیس‌جمهور آمریکا پیش‌تر اعلام کرده بود در صورت مخالفت کنگره با برجام، قطع‌نامه عدم تصویب توافق هسته‌ای را وتو خواهد کرد. باراک اوباما برای این وتو نیاز به ۳۴ رأی موافق با برجام داشت که چهارشنبه هفته گذشته، با اعلام حمایت «باربارا میکولسکی» به دست آمد.

پیش از این، کارشناسان نگران بودند گذشتن توافق از سد کنگره به کمک وتوی رئیس‌جمهور می‌تواند در نظر شرکت‌های اقتصادی برای سرمایه‌گذاری در ایران تأثیر منفی بگذارد؛ اما اکنون می‌توان به مدد «فیلی باستر»، گفت این نگرانی کمتر شده است. در مقابل ۴۱ سناتور حامی توافق هسته‌ای، تاکنون چهار سناتور اعلام مخالفت کرده‌اند. «جو مانچین»، چهارمین نماینده سنا بود که روز گذشته اعلام کرد قصد دارد به «قطع‌نامه عدم تأیید» رأی مثبت بدهد.